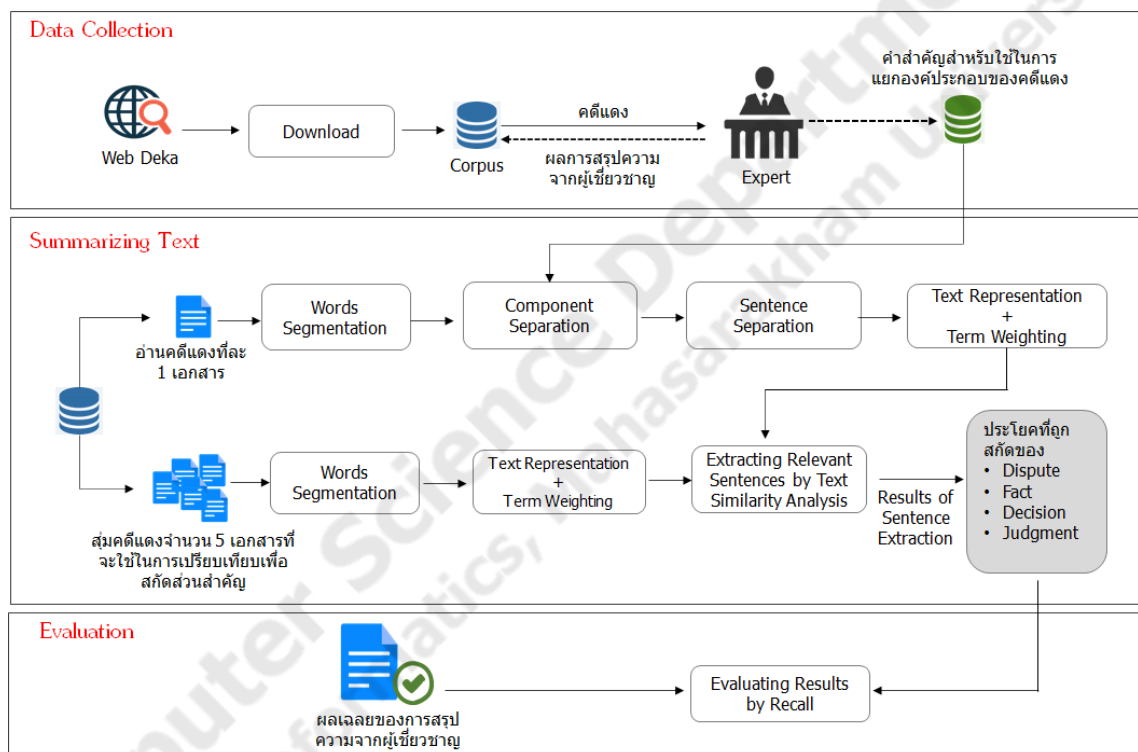

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

ในบทนี้จะอธิบายถึงชุดข้อมูลเอกสารคำพิพากษาศาลฎีกาที่ใช้ในโครงงานนี้ และวิธีการดำเนินงานในการสรุปความสำหรับเอกสารคดีความ ดังนี้

3.1 กรอบการดำเนินงาน

ภาพประกอบที่ 3.1 กรอบการดำเนินงานของระบบ

จากภาพประกอบที่ 3.1 จะเห็นว่าได้มีการแบ่งขั้นตอนการทำงานออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ ส่วนที่ 1: การรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

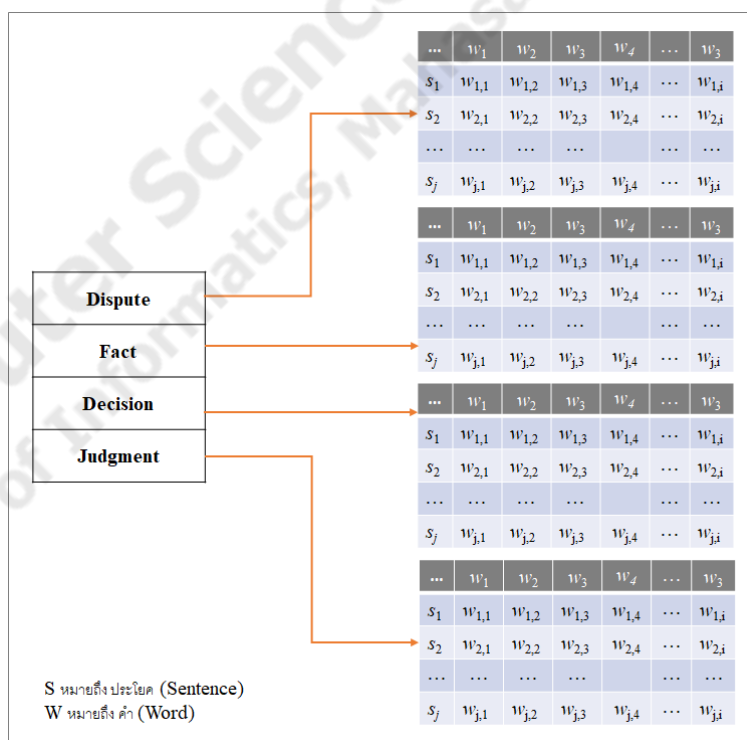
ขั้นตอนแรกเป็นการรวบรวมข้อมูลเอกสารคดีแดงจากเว็บไซต์ www.deka.supremecourt.or.th จำนวน 60 เอกสาร โดยเอกสารทั้ง 60 เอกสารจะมีผลเฉลยของการสรุปความจากผู้เชี่ยวชาญเอาไว้แล้ว และเอกสารแต่ละฉบับจะถูกเก็บในรูปแบบ XML จำนวนคำในแต่ละเอกสารมีอย่างน้อย 1,200 คำและสูงสุดอยู่ที่ 2,500 คำ

โดยจะมีการสุ่มเอกสารจำนวน 5 เอกสารขึ้นมาเป็นเอกสารหลักสำหรับการเปรียบเทียบ และอีก 55 เอกสารจะใช้ในการศึกษาเรื่องการสรุปความด้วยเทคนิคแบบการวิเคราะห์ความคล้ายคลึง

ส่วนที่ 2: การสรุปความ (Summarizing Text)

ขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นตอนการสรุปความ โดยมีขั้นตอนดังนี้

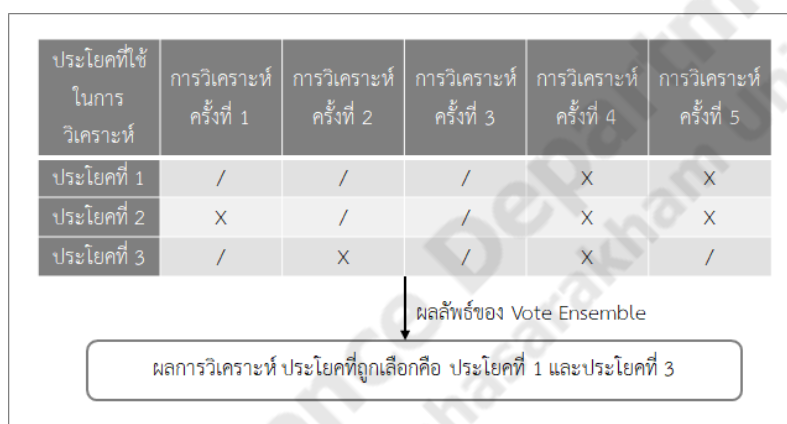
- 1) การตัดคำ (Words segmentation) ขั้นตอนนี้เป็นการแบ่งข้อความออกเป็นคำ
- 2) การแยกส่วนประกอบ (Component Separation) ขั้นตอนนี้เป็นการแยกเอกสารคดีแดง ออกเป็น 4 ส่วนคือ Dispute, Fact, Decision และ Judgment เพื่อนำแต่ละส่วนที่ได้ มาทำกาสรุปความ
- 3) การแยกประโยค (Sentence Separation) ขั้นตอนนี้เป็นการแยกข้อความในแต่ละส่วน ออกเป็นประโยค
- 4) การสร้างตัวแทนข้อความ (Text Representation) ขั้นตอนนี้เป็นการแสดงประโยคแต่ละ ประโยคในเอกสารแต่ละส่วนด้วยแบบจำลองปริภูมิเวกเตอร์ (Vector Space Model: VSM) โดย สามารถแสดงได้ดังภาพประกอบที่ 3.2 การสร้างตัวแทนข้อความภาพประกอบที่ 3.2

ภาพประกอบที่ 3.2 การสร้างตัวแทนข้อความ

- 5) การให้น้ำหนักคำ (Term Weighting) เป็นขั้นตอนในการให้น้ำหนักคำในประโยค เพื่อแสดงถึงความสำคัญของคำนั้นๆ ว่ามีมากน้อยเพียงใด

- 6) การสกัดประโยคด้วยการวิเคราะห์ความคล้ายคลึงของข้อความแบบใช้ค่าเทรซโฮลด์ (Threshold-based Text Similarity) โดยในการเปรียบเทียบประโยค จะเปรียบเทียบระหว่างประโยคที่เป็นการสรุปความโดยผู้เชี่ยวชาญและประโยคในเอกสารที่กำลังจะทำการสรุปความแบบอัตโนมัติ หากประโยคใดในเอกสารที่กำลังพิจารณามีความเหมือนหรือสอดคล้องกันกับประโยคที่เป็นการสรุปความโดยผู้เชี่ยวชาญ ก็จะถูกสกัดออกมาเป็นประโยคของการสรุปความแบบอัตโนมัติ อย่างไรก็ตาม แต่ละประโยคที่จะมีเปรียบเทียบ 5 รอบ จากนั้นจะใช้หลักการ Vote Ensemble ในการสรุปว่าประโยคนั้นสอดคล้องหรือไม่ ซึ่งภาพประกอบที่ 3.3 แสดงการเลือกประโยคแบบ Vote Ensemble

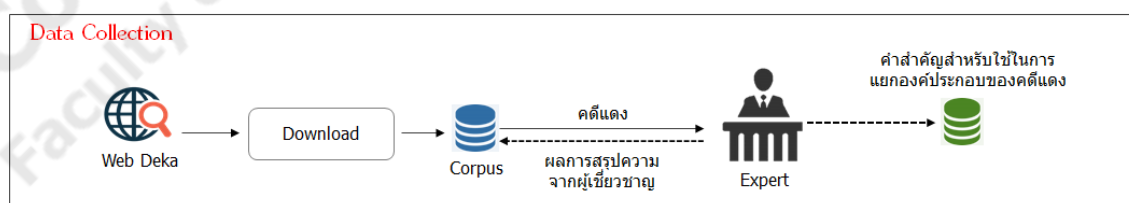

ภาพประกอบที่ 3.3 การวิเคราะห์ความคล้ายคลึงของข้อความ

ส่วนที่ 3: การประเมิน (Evaluation)

ในการประเมินจะประเมินในลักษณะการเปรียบเทียบการสรุปความที่ได้กับการสรุปความโดยผู้เชี่ยวชาญว่าตรงกันหรือไม่ด้วยค่าความระลึก (Recall)

3.2 การรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

ภาพประกอบที่ 3.4 การรวบรวมข้อมูล

เป็นการรวบรวมข้อมูลเอกสารคดีแดงจากเว็บไซต์ www.deka.supremecourt.or.th จำนวน 60 เอกสาร โดยเอกสารทั้ง 60 เอกสารจะมีผลเฉลยของการสรุปความจากผู้เชี่ยวชาญเอาไว้แล้ว และ

เอกสารแต่ละฉบับจะถูกเก็บในรูปแบบ XML จำนวนคำในแต่ละเอกสารจะมีอย่างน้อย 1,200 คำและสูงสุดอยู่ที่ 2,500 คำ จากนั้นจะทำการหาคำสำคัญเพื่อใช้ในการแยกองค์ประกอบของคดีแดง

และคำสั่งที่แสดงในภาพประกอบที่ 3.5 จะใช้ในการเข้าถึงเว็บไซต์ที่ต้องการดึงข้อมูลมาใช้งานในระบบ โดยจะทำการสร้างเส้นทาง (URL) ที่จะต้องใช้ในการเข้าถึงจากนั้นส่งเส้นทางที่สร้างไปที่ server เพื่อร้องขอข้อมูลที่ต้องการ จากนั้นนำผลลัพธ์ที่ได้จาก server ไปใช้ในการดึงส่วนที่ต้องการของแต่ละเอกสาร

```

private static HttpRequest.BodyPublisher buildFormDataFromMap(Map<Object, Object> data) {
    //เตรียม Request Body สำหรับส่งคำร้องไปยัง Server ผ่าน HTTP Methods แบบ POST
    var builder = new StringBuilder();
    for (Map.Entry<Object, Object> entry : data.entrySet()) {
        if (builder.length() > 0) {
            builder.append("&"); //นำ Request Body ที่ต้องการส่ง มาต่อกันโดยคั่นด้วย &
        }
        builder.append(URLEncoder.encode(entry.getKey().toString(), StandardCharsets.UTF_8)); // คีย์ที่ต้องการ
        builder.append("="); // นำค่าของแต่ละคีย์ มาต่อกันในรูปแบบ =value
        builder.append(URLEncoder.encode(entry.getValue().toString(), StandardCharsets.UTF_8)); //ค่าของแต่ละคีย์
    }
    return HttpRequest.BodyPublishers.ofString(builder.toString());
}

private static Node getReviewsPositive(org.w3c.dom.Document dom,HashMap<String, String> list_result1 ) {
    org.w3c.dom.Element reviews = dom.createElement("All_Case");

    reviews.appendChild(getEmployeeElements(dom, reviews, "Id", list_result1.get("Id")));
    reviews.appendChild(getEmployeeElements(dom, reviews, "Case_Id", list_result1.get("CaseId")));
    reviews.appendChild(getEmployeeElements(dom, reviews, "Summary", list_result1.get("Summary")));
    reviews.appendChild(getEmployeeElements(dom, reviews, "All_Detail", list_result1.get("AllDetail")));
    System.out.println(list_result1);
    return reviews;
}

```

ภาพประกอบที่ 3.5 ตัวอย่างโค้ดในการดาวน์โหลดข้อมูลจากเว็บไซต์ของศาลฎีกา

3.2.1 ชุดข้อมูล (Data set)

ในโครงการนี้ได้ใช้ชุดข้อมูลเอกสารคำพิพากษาศาลฎีกาประเภทคดีแพ่งและพาณิชย์ สำหรับโครงการนี้จะทำการศึกษาและทดลองโดยใช้คำพิพากษาในส่วนของคดีความที่เกี่ยวกับการซื้อขายที่ดิน ชุดข้อมูลที่น่ามาใช้ในโครงการนี้ได้จากการดาวน์โหลดไฟล์เอกสารคำพิพากษาศาลฎีกา (Text file) ส่วนของการซื้อขายที่ดิน จำนวน 60 เอกสาร โดยมีจำนวนคำในแต่ละเอกสารต่ำสุดอยู่ที่ 1,200 คำ และ สูงสุดอยู่ที่ 2,500 คำ

<p>โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 7 และให้จำเลยทั้งเจ็ดจดทะเบียนโฉนดที่ดินให้กลับมาเป็นชื่อของจำเลยที่ 1 หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา</p>	→ Dispute
<p>จำเลยทั้งเจ็ดให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา</p>	→ Fact
<p>ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้พึงยึดว่า จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 4 เป็นบุตรของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบชำระเงินตามสัญญาจำนองทำนองเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 5910/2542 ของศาลชั้นต้นและขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น วันที่ 5 เมษายน 2545 จำเลยที่ 3 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะที่ได้จดทะเบียนโอนขายแก่จำเลยที่ 4 เข้าถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 โดยมีคำต่อมแทน และจดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวเฉพาะส่วนของจำเลยที่ 1 แก่จำเลยที่ 5 ต่อมาวันที่ 26 ธันวาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 5919/2545 จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะที่ได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 คดีระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ถึงที่ 7 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น</p> <p>ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า นิติกรรมการโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 2 ตามลำดับ ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทราบว่าโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญาจำนองทำนองและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสี่มีเจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 5919/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจำนอง มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 จึงมิใช่กรณีที่เป็นการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อขัดขวางมิให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้อาศัยสิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะทำให้นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 คำพิพากษาศาลฎีกาที่โจทก์อ้างมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังนั้นก็เป็นเรื่องการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 อันจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องของโจทก์ต้องกันมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น</p>	→ Decision
<p>พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ</p>	→ Judgment

ภาพประกอบที่ 3.6 ลักษณะของชุดข้อมูล

ที่มา: <https://deka.supremecourt.or.th/>

จากภาพประกอบที่ 3.6 เอกสารคดีความจะเป็นการสรุปความแบบเดิม เป็นการสรุปความโดยผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ที่มีประสบการณ์ด้านกฎหมาย ซึ่งจากเอกสารคดีความของศาลฎีกานั้นมีความยากในการอ่านและทำความเข้าใจ จากการศึกษาเอกสารคดีแดงเบื้องต้นนั้นจะมีข้อมูลในส่วนของข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างโจทก์กับจำเลย มีข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นระหว่างโจทก์กับจำเลย ในส่วนนี้จะกล่าวถึงสาเหตุในการเกิดข้อพิพาท มีข้อวินิจฉัยซึ่งในส่วนนี้จะมีการวิเคราะห์แยกในส่วนของมาตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเพื่อนำไปสู่การตัดสินคดีความ โดยส่วนนี้เป็นส่วนที่สำคัญในการที่จะนำมาใช้ในการพิจารณาตัดสินคดี และส่วนที่เป็นข้อสรุปหรือคำตัดสินของศาลฎีกา

ในการสรุปความนั้นไม่ได้มีความสนใจในส่วนของ ที่อยู่ จำนวนเงิน อัตราดอกเบี้ย และอื่นๆ ที่เกี่ยวกับโจทก์และจำเลยโดยตรงแต่จะให้ความสำคัญในส่วนของคำที่ปรากฏในกฎหมายและมาตรากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากในการตัดสินคดีในแต่ละคดีนั้นผู้พิพากษาจะใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องในแต่ละมาตราเพื่อใช้ในการตัดสินคดีความ

```

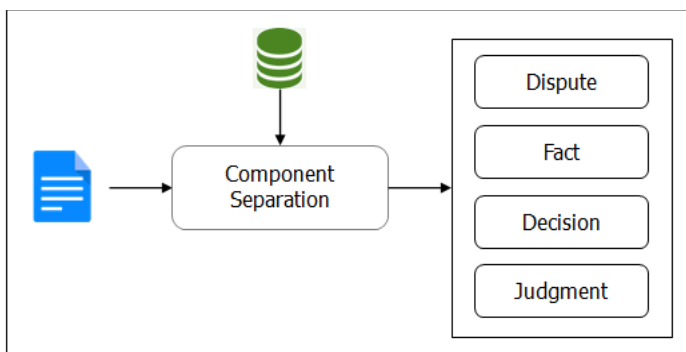
<Data>
<All_Case>
  <Case_Id>125. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16001/2557</Case_Id>
  <Summary> มูลคดีเดียวกันนี้ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เคยฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเป็นจำเลยในคดีอาญาขอหาแจ้งข้อหา
  อันเป็นเท็จ มีโจทก์ในคดีนี้ได้เข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีแห่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา โดยคดีอาญาคดีดังกล่าวยังคงมีผล
  พกติดการของโจทก์รวม ทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจว่าโจทก์รวมถอนเงินที่วางประกันไว้ไปใช้ประโยชน์อื่น นอกจากข้อคิดคงอันเป็นความผิดอาญา จำเลย
  ที่ 1 จึงแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงแก่พนักงานสอบสวน อันเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดอาญา จำเลย
  เป็นเท็จ ดังนั้น คดีนี้จึงต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาดังกล่าวว่า จำเลยที่ 1 ใช้สิทธิตามกฎหมาย ไม่ได้แจ้งข้อความอัน
  เป็นเท็จต่อพนักงานสอบสวนจึงไม่มีความผิดและมีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ที่ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้ผู้ยื่นไปแจ้งความร้องทุกข์ดำเนิน
  คดีอาญาต่อโจทก์ ไม่มีความผิดตามไปด้วย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์</Summary>
  <All_Detail> โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย 100,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งจาก
  วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 200,000 บาท พร้อม
  ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 11 ธันวาคม 2545) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้ใช้ค่าชดเชยเป็นแทนโจทก์
  โดยกำหนดค่าชดเชยศาลชั้นต้นตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดีและกำหนดค่าทนายความให้ 20,000 บาท โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์
  พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 5,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ
  เสร็จแก่โจทก์และให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าชดเชยเป็นแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าชดเชยศาลชั้นต้นตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี และ
  กำหนดค่าทนายความให้รวม 60,000 บาท นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟัง
  เป็นยุติในเบื้องต้นโดยดูความไม่ฎีกาได้แม้ว่า จำเลยทั้งสองเป็นสามีภริยากันเมื่อปี 2534 โจทก์กับจำเลยที่ 2 ตกลงเช่ากันชื่อที่ดินเนื้อที่ประมาณ
  100 ตารางวา ตามโฉนดเลขที่ 39686 ตำบลบางอ้อ อำเภอบางกอกน้อย (บางชื่อ) กรุงเทพมหานคร แล้วสร้างอาคารพาณิชย์ 6 คูหา ในที่ดินดังกล่าว
  เพื่อนำเงินมาแบ่งกันคนละครึ่งโดยได้แบ่งยกที่ดินเป็น 4 แปลง แต่ขายได้คูหาเดียว ซึ่งได้แบ่งผลประโยชน์กันแล้ว ต่อมาโจทก์กับจำเลยที่ 1 ทำ
  มินท์ที่ตกลงหุ้นส่วนที่ดินและอาคารดังกล่าวเพื่อเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันหนี้ของโจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นหุ้นส่วนคนละครึ่งในที่ดินโฉนดเลขที่
  39686, 39687, 39688 และ 39689 ตำบลบางอ้อ อำเภอบางกอกน้อย (บางชื่อ) กรุงเทพมหานคร พร้อมอาคารพาณิชย์ (ดังกล่าว) 4 คูหา เลขที่
  109/354, 109/355, 109/356 และ 109/357 จำเลยที่ 1 และโจทก์มีมือถือกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินโฉนดเลขที่ 39689 พร้อมดังกล่าวเลขที่ 109/356
  ส่วนที่ดินโฉนดเลขที่ 39686, 39687 และ 39688 พร้อมอาคารดังกล่าวที่ตั้งอยู่ในแต่ละแปลง จำเลยที่ 1 ให้โจทก์มีมือถือกรรมสิทธิ์เพียงผู้เดียว โดย
  ถือแทนจำเลยที่ 1 ไว้ทั้งหมดเพื่อความสะดวกแก่ประการ ในการทำนิติกรรมขายที่ดินและดังกล่าวทุกแปลง หากภายหลังในเวลาต่อมาโจทก์ทราบราชการ
  เก็บค่าธรรมเนียมการโอนค่าอากรเงินรวมทั้งโจทก์ถูกเรียกเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาอันเกิดจากการขายที่ดินทุกแปลง โจทก์และจำเลยที่ 1 ตกลง
  เลิกกันคนละครึ่งทุกครั้งไป เพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา จำเลยที่ 1 จะนำเงิน 200,000 บาท ไปฝากธนาคารในนามโจทก์เพียงผู้เดียวใน
  วันที่ 7 ตุลาคม 2535 เป็นเวลา 8 ปี หากครบกำหนดแล้วไม่มีการเรียกเก็บเงินใดๆ โจทก์จะคืนเงินแก่จำเลยที่ 1 และทั้งสองฝ่ายทำสัญญา
  รับผิดชอบในเงื่อนไขใหม่ต่อไป ต่อมาโจทก์ได้เปิดบัญชีเงินฝากประจำที่ธนาคารนครินทร์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางพลัด โดยจำเลยที่ 2 ลงลายเซ็น
  จำนวนเงิน 200,000 บาท ไปฝากเปิดบัญชีดังกล่าวเพื่อเป็นหลักประกันตามข้อตกลง ต่อมาโจทก์ถอนเงินจากบัญชี 100,000 บาท และโจทก์ถอนเงิน
  ที่เหลือทั้งหมด 2544 จำเลยที่ 1 มอบอำนาจให้นายสมชายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด ให้ดำเนินคดีแก่
  โจทก์กล่าวหาว่า โจทก์ถอนเงินเอาไปใช้เป็นการส่วนตัวโดยทุจริต มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองทำละเมิดต่อโจทก์
  หรือไม่ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมอบอำนาจให้นายสมชายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด
  ตามข้อความดังกล่าวข้างต้นอันเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ ทำให้โจทก์เสียหายเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ เห็นว่า มูลคดีเดียวกันนี้ พนักงานอัยการ
  สำนักงานอัยการสูงสุดฟ้องจำเลยทั้งสอง คดีนี้กับพวกเป็นจำเลย เรื่อง ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมาย
  อาญามาตรา 172 และ 174 ซึ่งโจทก์คดีนี้ได้เข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวด้วย คดีนี้จึงเป็นคดีแห่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ศาลฎีกาในคดีดังกล่าว
  วินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า โจทก์และโจทก์รวมมิได้นำสืบให้เห็นว่า ข้อความที่จำเลยที่ 1 ไม่มอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงาน
 สอบสวนนั้นข้อความใดหรือส่วนใดเป็นเท็จและรับแจ้งข้อเท็จจริงกล่าวโดยสรุปว่า พฤติกรรมของโจทก์รวมในคดีดังกล่าว ทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจว่า
  โจทก์รวมถอนเงินที่วางประกันไว้ไปใช้ประโยชน์อื่น นอกจากข้อคิดคงอันเป็นความผิดทางอาญา จำเลยที่ 1 แจ้งเหตุการณ์ตามที่เกิดขึ้นจริงต่อเจ้า
  พนักงาน เป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย การกระทำของโจทก์รวมจะเป็นความผิดทางอาญาหรือไม่อย่างไร เป็นอำนาจโดยเจตนาของพนักงานสอบสวน
  ที่จะรวบรวมพยานหลักฐานและเสนอความเห็นไปยังพนักงานอัยการต่อไป การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่มอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 ไปแจ้งความร้องทุกข์
  ให้ดำเนินคดีแก่โจทก์รวมนั้น จึงไม่มีความผิด ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 261/2554 ระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
  นางสาววิไล (โจทก์คดีนี้) โจทก์รวม นางกาญจนา (จำเลยที่ 1 คดีนี้) ที่ 1 นายสมชาย ที่ 2 นายวีชัย (จำเลยที่ 2 คดีนี้) ที่ 3 จำเลย คดีนี้จึงต้องถือ
  ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีอาญาดังกล่าว เมื่อศาลในคดีอาญาฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อพนักงาน
 สอบสวนและเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย จึงไม่มีความผิดและมีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ที่ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้นายสมชายไปแจ้งความ
  ร้องทุกข์ว่า ไม่มีความผิดตามไปด้วยการกระทำของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์ ไม่ต้องชดเชยค่าเสียหาย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายังไม่
  ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าชดเชยเป็นแทนศาลชั้นต้นให้เป็นพับ</All_Detail>
</All_Case>
</Data>

```

ภาพประกอบที่ 3.7 ตัวอย่างชุดข้อมูลในรูปแบบ XML

3.3 การแยกองค์ประกอบของเอกสาร

ขั้นตอนนี้จะเป็นการแยกองค์ประกอบของเอกสาร โดยจะใช้คำสำคัญในการแยกองค์ประกอบของเอกสาร ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วน คือ Dispute Fact Decision Judgment โดยจะมีขั้นตอนการทำงานดังนี้

ภาพประกอบที่ 3.8 การแยกองค์ประกอบของเอกสาร

ขั้นตอนที่ 1: ทำการอ่านเอกสารเข้ามาทีละ 1 เอกสารจากคลังข้อมูลซึ่งแสดงได้ดังภาพประกอบที่ 3.9

<pre> <Data> <All_Case> <Case_ID>126. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3023/2562</Case_ID> <Summary>แม่โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทรามว่า โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสองมี เจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีฟ้องหมายเลขแดงที่ 5919/2555 ของ ศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็น ทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงแก่จำเลยที่ 4 จึงมิใช่กรณีที่เป็นการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยวงมีให้โจทก์ซึ่งเป็น เจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้ไปสิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะทำให้นิติกรรมการโอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัด แย้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนซึ่งเป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังอ้างก็เป็นเรื่อง การโอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบตาม ป.พ.พ. มาตรา 237 อันจะต้องบังคับตาม ป.พ.พ. มาตรา 2 ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4</Summary> <All_Detail>โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 และให้จำเลยทั้งสอง แกะเบียดโฉนดที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ว่าเป็นชื่อของจำเลยที่ 1 หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ขอให้วินิจฉัยที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้เพียงแต่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 4 เป็นบุตรของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนด เลขที่ 131362 และ 133534 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญาจ้างทำของเป็นคดีฟ้องหมายเลขแดงที่ 5919/2542 ของศาล ชั้นต้นและขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น วันที่ 5 เมษายน 2545 จำเลยที่ 3 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะที่ไม่ได้จดทะเบียน โอนขายแก่จำเลยที่ 4 เข้าถือกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 โดยมีคำต่อมแทน และจดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวเฉพาะส่วนของจำเลยที่ 1 แก่จำเลยที่ 5 ต่อมาวันที่ 26 ธันวาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นคดีฟ้องหมายเลขแดงที่ 5919/2545 จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ 1 ในขณะที่ไม่ได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 คดีระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ถึงที่ 7 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติ ไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า นิติกรรมการโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 มี วัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 หรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 2 ตามลำดับ ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่ จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทรามว่าโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่ โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสองมีเจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีฟ้องหมายเลขแดงที่ 5919/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 จึงมิใช่กรณีที่เป็นการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยวงมีให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้ไปสิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะ ทำให้นิติกรรมการโอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งเป็น โฆษณาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 คำพิพากษาศาลฎีกาที่โจทก์อ้างมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังอ้างก็เป็น เรื่องการโอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 อัน จะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 2 ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องของโจทก์ต้องกันมานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ</All_Detail> </All_Case> </Data> </pre>
--

ภาพประกอบที่ 3.9 เอกสารที่นำมาใช้ในการแบ่งองค์ประกอบ

ขั้นตอนที่ 2: นำคำสำคัญที่รวบรวมได้จากผู้เชี่ยวชาญมาใช้ในการแยกองค์ประกอบ

โดยคำสำคัญในของแต่ละส่วนสามารถแสดงได้ดัง

ตารางที่ 3.1 ตัวอย่างคำสำคัญที่พบในแต่ละส่วนของเอกสารคดีแดง

การแบ่งส่วนการสรุปความ	คำสำคัญที่พบในแต่ละส่วนของเอกสารคดีความ
ส่วนที่ 1: ข้อพิพาทของคดีความ (Dispute)	โจทก์ฟ้อง/ขอให้/บังคับ
ส่วนที่ 2: ข้อเท็จจริงของคดีความ (Fact)	ให้การ/ยกฟ้อง/ศาลชั้นต้น/พิพากษา/ศาลอุทธรณ์/ พิพากษากลับ/สองศาล
ส่วนที่ 3: ข้อวินิจฉัยคดีความ (Decision)	ศาลฎีกา/วินิจฉัย/ว่าข้อเท็จจริง/เบื้องต้น/คู่ความ/รับ ฟัง/เป็นยุติว่า/คดีมีปัญหา/วินิจฉัยต่อ/ฟังขึ้น/ตาม ฎีกา/ฟังไม่ขึ้น
ส่วนที่ 4: คำตัดสินคดีความ (Judgment)	พิพากษา/พิพากษาแก่/ให้ยกฟ้อง/สามศาล

จากนั้นจะได้เอกสารที่ผ่านกระบวนการแยกองค์ประกอบ ซึ่งสามารถแยกออกได้เป็น 4 ส่วน คือ Dispute, Fact, Decision และ Judgment

```

<Data>
  <All_Case>
    <Case_ID>126. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3023/2562<\Case_ID>
    <Summary>แม่โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทรูมว่า
    โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสี่มี
    เจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5919/2555 ของ
    ศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็น
    ทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงแก่จำเลยที่ 4 จึงมีใช้กรณีที่เป็นกรณีที่มีการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยหนี้ให้โจทก์ซึ่งเป็น
    เจ้านั้นของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะทำให้นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัด
   แจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนซึ่งเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังนั้นก็เป็นเรื่อง
    การซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านั้นเสียเปรียบตาม ป.พ.พ. มาตรา 237 อันจะต้องบังคับตาม ป.พ.พ. บรรพ 2
    ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4<\Summary>
    <All_Detail>โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 7 และให้จำเลยทั้งเจ็ด
    แกะแยะโฉนดที่ดินให้กลับมาเป็นชื่อของจำเลยที่ 1 หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งเจ็ดให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น
    พิพากษายกฟ้อง คำชำระหนี้เป็นไปในที่ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คำชำระหนี้เป็นไปในที่ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตศาลฎีกา
    ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้เพียงตัว จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 4 เป็นบุตรของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนด
    เลขที่ 131362 และ 133534 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบเงินตามสัญญาจ้างทำของเป็นคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5910/2542 ของศาล
    ชั้นต้นและขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น วันที่ 5 เมษายน 2545 จำเลยที่ 3 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียน
    โอนขายแก่จำเลยที่ 4 เชื่อกันกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 โดยมีคำต่อแทน และจดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวเฉพาะส่วนของจำเลยที่ 1 แก่จำเลยที่ 5
    ต่อมาวันที่ 26 ธันวาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5919/2545 จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน
    จำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 คดีระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ถึงที่ 7 ไม่มีความค้ำยใดอุทธรณ์ จึงยุติ
    ไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต่อวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า นิติกรรมการโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 มี
    วัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
    มาตรา 150 หรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 2 ตามลำดับ ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่
    จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทรูมว่าโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่
    โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสี่มีเจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
    150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5919/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1
    โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่
    4 จึงมีใช้กรณีที่เป็นกรณีที่มีการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยหนี้ให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านั้นของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะทำให้
    นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งเป็น
    โมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 คำพิพากษาศาลฎีกาที่โจทก์อ้างมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังนั้นก็เป็นเรื่อง
    การซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านั้นเสียเปรียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 อัน
    จะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องของโจทก์ต้องกัมมานัน ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย
    ฎีกาของโจทก์ไม่ขึ้น พิพากษายืน คำชำระหนี้เป็นไปในที่<\All_Detail>
  </All_Case>
</Data>

```

→ Dispute

→ Fact

→ Decision

→ Judgment

ภาพประกอบที่ 3.10 เอกสารที่ได้หลังจากกระบวนการแยกองค์ประกอบ

ตัวอย่างการทำงานโปรแกรมของขั้นตอนการแยกองค์ประกอบ

การสรุปข้อความแบบการสกัดสาระสำคัญสำหรับเอกสารคดีแดงที่ถูกต้องสืบในศาลฎีกา

Detail Home

Full text : โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 7 และให้จำเลยทั้งเจ็ดแกะแยะโฉนดที่ดินให้กลับมาเป็นชื่อของจำเลยที่ 1 หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งเจ็ดให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คำชำระหนี้เป็นไปในที่ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คำชำระหนี้เป็นไปในที่ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นนี้เพียงตัว จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 4 เป็นบุตรของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบเงินตามสัญญาจ้างทำของเป็นคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5910/2542 ของศาลชั้นต้นและขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น วันที่ 5 เมษายน 2545 จำเลยที่ 3 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียนโอนขายแก่จำเลยที่ 4 เชื่อกันกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 โดยมีคำต่อแทน และจดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวเฉพาะส่วนของจำเลยที่ 1 แก่จำเลยที่ 5 ต่อมาวันที่ 26 ธันวาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5919/2545 จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 คดีระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ถึงที่ 7 ไม่มีความค้ำยใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต่อวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า นิติกรรมการโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 หรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 2 ตามลำดับ ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 ทรูมว่าโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดียึดที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสี่มีเจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 5919/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 จึงมีใช้กรณีที่เป็นกรณีที่มีการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยหนี้ให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านั้นของจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินพิพาทตามที่ได้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลไว้ อันจะทำให้นิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 คำพิพากษาศาลฎีกาที่โจทก์อ้างมีข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์หากเป็นจริงดังนั้นก็เป็นเรื่องการซื้อขายที่ดินพิพาททั้งสองแปลงระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านั้นเสียเปรียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 อันจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 ลักษณะ 1 หมวด 2 ส่วนที่ 4 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องของโจทก์ต้องกัมมานัน ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ไม่ขึ้น พิพากษายืน คำชำระหนี้เป็นไปในที่

Component Separation

Word Segmentation

Sentence Separation

Text Representation and Term Weighting

Next >

ภาพประกอบที่ 3.11 เอกสารก่อนที่จะนำมาใช้ในการแยกองค์ประกอบ

การสรุปข้อความแบบการสกัดสาระสำคัญสำหรับเอกสารที่ถูกต้องสืบในศาลฎีกา
Detail Home

Dispute:
โจทก์ฟ้องขอให้ถอนนิติกรรมการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 7 และให้จำเลยทั้งเจ็ดแก้ไขโฉนดที่ดินโฉนดเลขที่ 1 หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการจดทะเบียนซื้อขายที่ดินโฉนดเลขที่ 1

Fact:
ศาลชั้นต้นพิพากษาจำเลย ค่าชดเชยเพิ่มเติมให้เป็นพัน โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าชดเชยเพิ่มเติมขึ้นอุทธรณ์ให้ เป็นพัน โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

Decision:
ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ความไม่โต้แย้งกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 4 เป็นบุตรของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบเงินตามสัญญาจ้างทำของเป็นคดีหมายเลขคำที่ 5910/2542 ของศาลชั้นต้นและขณะคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น วันที่ 5 เมษายน 2545 จำเลยที่ 3 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียนโอนขายแก่จำเลยที่ 4 เข้าถือกรรมสิทธิ์ร่วมในที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 โดยมีคำตอบแทน และจดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวเฉพาะส่วนของจำเลยที่ 1 แก่จำเลยที่ 5 ต่อมาวันที่ 26 ธันวาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีเป็นคดีหมายเลขแดงที่ 5919/2545 จำเลยที่ 2 ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ในขณะนั้นได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ที่ 6 และที่ 7 คดีระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ถึงที่ 7 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ว่า นิติกรรมการโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 4 มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่า การที่จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 3 และที่ 2 ตามลำดับ ทำนิติกรรมโอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 ทรายว่าโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบตามสัญญาจ้างทำของและต้องบังคับคดีที่ดินของจำเลยที่ 1 ออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ การกระทำของจำเลยทั้งสี่มีเจตนาโอนและรับโอนที่ดินพิพาททั้งสองแปลงเพื่อไปใช้โจทก์ได้รับชำระหนี้ เป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ก็ตาม แต่เมื่อคดีหมายเลขแดงที่ 5919/2545 ของศาลชั้นต้น โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชำระเงินตามสัญญาจ้างทำของ มีคำพิพากษาให้บังคับจำเลยที่ 1 โอนที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 อันเป็นทรัพย์สินเฉพาะสิ่งให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 โอนขายที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 131362 และ 133534 แก่จำเลยที่ 4 จึงมีใช้กรณีเป็นการโอนและรับโอนที่ดินพิพาทเพื่อชดเชยวงเงินให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้านายของจำเลยที่ 1

Component Separation

Word Segmentation

Sentence Separation

Text Representation and Term Weighting

Next >

ภาพประกอบที่ 3.12 เอกสารที่ได้หลังจากกระบวนการแยกองค์ประกอบ

3.4 การสกัดประโยคสำคัญเพื่อการสรุปความ

โดยจะทำการสุ่มเอกสารจำนวน 5 เอกสารขึ้นมาเป็นเอกสารหลักสำหรับการเปรียบเทียบ และอีก 55 เอกสารจะใช้ในการศึกษาเรื่องการสรุปความด้วยเทคนิคแบบการวิเคราะห์ความคล้ายคลึง โดยจะมีขั้นตอนการทำงาน ดังนี้

สมมติให้เอกสารเป็นคัตติ์ที่ถูกตัดสอินในศาลฎีกา จำนวน 2 ฉบับ โดยกำหนดให้เอกสารชุดที่ 1 แทนด้วย Q เอกสารชุดที่ 2 แทนด้วย D โดยจะใช้เอกสารในส่วนที่เป็น Decision ดังนี้

- Q: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองในฐานะผู้จัดการมรดก ขอให้ร่วมกันโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน
- D: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนบ้าน จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องและฟ้องแย้งขอให้พิพากษาว่าจำเลยมีสิทธิครอบครองที่ดิน

3.4.1 การตัดคำ (Words segmentation)

ขั้นตอนนี้จะเป็นการแบ่งข้อความออกเป็นคำ โดยใช้เทคนิคการตัดคำภาษาไทยด้วยพจนานุกรมแบบเปรียบเทียบคำที่ยาวที่สุด (Longest Matching)

- Q: โจทก์ | ฟ้อง | และ | แก้ไข | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | ทั้งสอง | ใน | ในฐานะ | ผู้จัดการมรดก | | ให้ | ร่วมกัน | โอนกรรมสิทธิ์ | ที่ดิน |

D: โจทย์ | ฟ้อง | และ | แก้อ | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | รื้อถอน | บ้าน | | จำเลย |
ให้การ | ขอให้ | ยกฟ้อง | และ | ฟ้องแย้ง | ขอให้ | พิพากษา | ว่า | จำเลย | มี |
สิทธิครอบครอง | ที่ดิน |

3.4.2 การแยกประโยค (Sentence Separation)

ขั้นตอนนี้เป็น การแยกข้อความในแต่ละส่วนออกเป็นประโยคโดยจะใช้ช่องว่างในการแยกประโยค โดยกำหนดให้ประโยคที่ได้ของ Q แทนด้วย Q_n และประโยคที่ได้ของ D แทนด้วย S_n ซึ่งสามารถแสดงได้ดังนี้

Q จะได้ Q_1 : โจทย์ | ฟ้อง | และ | แก้อ | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | ทั้งสอง | ใน |
ฐานะ | ผู้จัดการ | มรดก |
 Q_2 : ขอให้ | ร่วมกัน | โอนกรรมสิทธิ์ | ที่ดิน |

D จะได้ S_1 : โจทย์ | ฟ้อง | และ | แก้อ | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | รื้อถอน | บ้าน |
 S_2 : จำเลย | ให้การ | ขอให้ | ยกฟ้อง | และ | ฟ้องแย้ง | ขอให้ | พิพากษา | ว่า |
จำเลย | มี | สิทธิครอบครอง | ที่ดิน |

3.4.3 การสร้างตัวแทนข้อความ และการให้น้ำหนักคำ

ขั้นตอนนี้เป็น การแสดงประโยคแต่ละประโยคในเอกสารแต่ละส่วนด้วยแบบจำลองปริภูมิเวกเตอร์ (Vector Space Model: VSM) และการให้น้ำหนักคำในประโยค เพื่อแสดงถึงความสำคัญของคำนั้นๆ ว่ามีมากน้อยเพียงใด ซึ่งสามารถแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 BOW แสดงค่าน้ำหนักของคำโดยการให้น้ำหนักคำตามความถี่ของเอกสาร D

คำที่ปรากฏในเอกสาร D	ค่า tf
โจทย์	1
ฟ้อง	1
และ	1.301
แก้อ	1
คำฟ้อง	1
ขอให้	1.301

ตารางที่ 3.2 BOW แสดงค่าน้ำหนักของคำโดยการให้น้ำหนักคำตามความถี่ของเอกสาร D (ต่อ)

คำที่ปรากฏในเอกสาร D	ค่า tf
บังคับ	1
จำเลย	1.477
รื้อถอน	1
บ้าน	1
ให้การ	1
ยกฟ้อง	1
ฟ้องแย้ง	1
พิพากษา	1
ว่า	1
มี	1
สิทธิครอบครอง	1
ที่ดิน	1

3.4.4 การวัดค่าความคล้ายคลึงด้วย BM25+

จากประโยค Q_1 และประโยค D_1 สามารถคำนวณหาค่าความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ได้ดังนี้

Q_1 : โจทก์ | ฟ้อง | และ | แก้ไข | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | ทั้งสอง | ใน | ฐานะ | ผู้จัดการ | มรดก |

S_1 : โจทก์ | ฟ้อง | และ | แก้ไข | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | รื้อถอน | บ้าน |

$$\begin{aligned}
BM25F_Similarity(S_1, Q_1) &= 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1} + 1 \right) \\
&+ 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1} + 1 \right) \\
&+ 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) \\
&+ 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.477}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1.477} + 1 \right) \\
&= 0.364 + 0.364 + 0.397 + 0.364 + 0.364 + 0.397 + 0.364 + 0.414 \\
&= 3.028
\end{aligned}$$

ดังนั้นการวัดความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ระหว่างประโยค Q_1 และประโยค S_1 มีค่าประมาณ 3.028

จากประโยค Q_1 และประโยค S_2 สามารถคำนวณหาค่าความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ได้ดังนี้

Q_1 : โจทย์ | ฟ้อง | และ | แก่ไข | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | ทั้งสอง | ใน | ฐานะ | ผู้จัดการ | มรดก |

S_2 : จำเลย | ให้การ | ขอให้ | ยกฟ้อง | และ | ฟ้องแย้ง | ขอให้ | พิพากษา | ว่า | จำเลย | มี | สิทธิครอบครอง | ที่ดิน |

$$\begin{aligned}
 BM25F_Similarity(S_2, Q_1) &= 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.477}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{11}{12} \right) \right) + 1.477} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{11}{12} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) \\
 &\quad + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{11.5} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) \\
 &= 0.409 + 0.392 + 0.397 \\
 &= 1.198
 \end{aligned}$$

ดังนั้นการวัดความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ระหว่างประโยค Q_1 และประโยค S_2 มีค่าประมาณ 1.198

จากประโยค Q_2 และประโยค S_1 สามารถคำนวณหาค่าความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ได้ดังนี้

Q_2 : ขอให้ | ร่วมกัน | โอนกรรมสิทธิ์ | ที่ดิน |

S_1 : โจทย์ | ฟ้อง | และ | แก่ไข | คำฟ้อง | ขอให้ | บังคับ | จำเลย | รื้อถอน | บ้าน |

$$\begin{aligned}
 BM25F_Similarity(S_1, Q_2) &= 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{10}{7} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) \\
 &= 0.35
 \end{aligned}$$

ดังนั้นการวัดความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ระหว่างประโยค Q_2 และประโยค S_1 มีค่าประมาณ 0.35

จากประโยค Q_2 และประโยค S_2 สามารถคำนวณหาความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ได้ดังนี้

Q_2 : ขอให้ | ร่วมกัน | โอนกรรมสิทธิ์ | ที่ดิน |

S_2 : จำเลย | ให้การ | ขอให้ | ยกฟ้อง | และ | ฟ้องแย้ง | ขอให้ | พิพากษา | ว่า | จำเลย | มี | สิทธิครอบครอง | ที่ดิน |

$$\begin{aligned}
 BM25F_Similarity(D_2, Q_2) &= 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1.301}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{12}{8} \right) \right) + 1.301} + 1 \right) + 0.176 \times \left(\frac{(2.0 + 1) \times 1}{2.0 \times \left((1 - 0.75) + 0.75 \times \left(\frac{12}{8} \right) \right) + 1} + 1 \right) \\
 &= 0.346 + 0.317 \\
 &= 0.663
 \end{aligned}$$

ดังนั้นการวัดความคล้ายคลึงกันด้วย BM25+ ระหว่างประโยค Q_2 และประโยค S_2 มีค่าประมาณ 0.663

3.4.5 การหาค่าเทรสโฮอล์ด์

จะทำการคัดเลือกเอกสารคดีแดงจำนวน 10 ฉบับ เพื่อนำมาหาค่าเฉลี่ยของความคล้ำยคลึง เนื่องจากค่าความคล้ำยคลึงของแต่ละส่วนจะมีค่าที่แตกต่างกัน จึงทำการแบ่งค่าความคล้ำยคลึงออกเป็นของแต่ละส่วน สามารถแสดงวิธีการหาค่าเทรสโฮอล์ด์ได้ดังนี้

ตารางที่ 3.3 ค่าเทรสโฮอล์ด์

เอกสาร	ค่าความคล้ำยคลึงของ Dispute	ค่าความคล้ำยคลึง ของ Fact	ค่าความคล้ำยคลึง ของ Decision	ค่าความคล้ำยคลึง ของ Judgment
1	0.515	0.572	1.076	0.831
2	0.302	0.407	0.835	0.395
3	0.542	0.629	1.275	0.831
4	1.766	0.926	1.226	0.416
5	0.500	1.301	1.471	0.255
6	0.395	0.559	0.884	0.831
7	0.642	1.159	1.274	0.461
8	0.412	0.959	1.379	0.831
9	0.343	0.780	0.780	0.282
10	0.380	0.672	1.047	0.824
ค่าเฉลี่ย	0.581	0.796	1.125	0.596

3.4.6 ขั้นตอนการสกัดประโยคสรุปความ

หลังจากประโยค S_1 และ S_2 ได้ทำการวิเคราะห์ความคล้ำยคลึงกับทุกประโยค Q_n จากนั้นจะนำค่าความคล้ำยคลึงของประโยคทั้งหมดในเอกสาร D มาบวกกันแล้วหารด้วยจำนวนของประโยคทั้งหมดในเอกสาร D

ตารางที่ 3.4 ตัวอย่างแสดงการคำนวณเพื่อสรุปว่าประโยคใดที่ต้องการนำมาเป็นสรุปความ

คู่ประโยคเปรียบเทียบ	ผลลัพธ์จากสมการ 2.9	หารกับจำนวนประโยคในเอกสาร D
S_1 เทียบกับ Q_1	3.028	$\frac{3.028 + 0.35}{2} = 1.689$
S_1 เทียบกับ Q_2	0.35	

ตารางที่ 3.4 ตัวอย่างแสดงการคำนวณเพื่อสรุปว่าประโยคใดที่ต้องการนำมาเป็นสรุปความ (ต่อ)

คู่ประโยคเปรียบเทียบ	ผลลัพธ์จากสมการ 2.9	หารกับจำนวนประโยคในเอกสาร D
S_2 เทียบกับ Q_1	1.198	$\frac{1.198 + 0.663}{2} = 0.93$
S_2 เทียบกับ Q_2	0.663	

จากตารางที่ 3.4 สามารถหาค่าความคล้ายคลึงเฉลี่ยของประโยคทั้งหมดในเอกสาร D ได้ดังนี้

ตารางที่ 3.5 แสดงความคล้ายคลึงของเอกสาร

เอกสาร	เนื้อหาหรือประโยค	ความคล้ายคลึง
S_1 :	โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนบ้าน	1.689
S_2 :	จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องและฟ้องแย้งขอให้พิพากษาว่าจำเลยมีสิทธิครอบครองที่ดิน	0.93

จากนั้นจะนำค่าความคล้ายคลึงของประโยคที่ได้มาทำการเทียบกับค่าเทรสโฮลด์ โดยค่าเทรสโฮลด์ที่ใช้ในส่วนของ Decision จะอยู่ที่ประมาณ 1.125 และในการสรุปความจะทำการสรุปความอยู่ที่ 25% ของเอกสารต้นฉบับ

ดังนั้นจึงทำการดึงประโยคที่ 1 มาเป็นสรุปความเนื่องจากประโยคที่ 1 มีค่าความคล้ายคลึงอยู่ที่ 1.689 ซึ่งมากกว่าค่าเทรสโฮลด์ที่ได้ทำการตั้งไว้ โดยค่าเทรสโฮลด์ในส่วนของ Decision จะมีค่าอยู่ที่ประมาณ 1.125 ซึ่งสามารถแสดงประโยคที่ทำการสรุปความได้ดังนี้

D: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนบ้าน

3.5 การวัดประสิทธิภาพโมเดล

เป็นขั้นตอนการประเมินโมเดลเพื่อใช้ในการสรุปความ ก่อนการนำไปใช้จริงซึ่งโดยทั่วไปจะใช้เทคนิคมาตรฐานที่เรียกว่า การวัดค่าความระลึก (Recall) โดยจะใช้อัลกอริทึมของ ROUGE เข้ามาใช้ในการวัดประสิทธิภาพโมเดล โดยจะใช้ในส่วนของ ROUGE-N และ ROUGE-L โดยสามารถแสดงการคำนวณได้ดังนี้

3.5.1 ROUGE-N

โดยกำหนดให้ Q แทนเอกสารอ้างอิง และ D แทนเอกสารที่นำมาทำการสรุปความ
ดังนี้

Q: พืพากษา | กลับ | | ให้ | ยก | คำร้องขอ | ของ | ผู้ | ร้อง | ทั้ง | สาม | | ค่าคุณธรรมนิยม
| ทั้ง | สาม | ศาล | ให้ | เป็น | พบ |

D: พืพากษา | กลับ | | ให้ | ยกฟ้อง | | ค่าคุณธรรมนิยม | ทั้ง | สาม | ศาล | ให้ | เป็น | พบ |

$$\begin{aligned} ROUGE - N &= \frac{9}{16} \\ &= 0.562 \end{aligned}$$

ดังนั้นค่าความระลึกของ ROUGE-N มีค่าประมาณ 0.562

3.5.2 ROUGE-L

โดยกำหนดให้ Q แทนเอกสารอ้างอิง และ D แทนเอกสารที่นำมาทำการสรุปความ
ดังนี้

Q: พืพากษา | กลับ | | ให้ | ยก | คำร้องขอ | ของ | ผู้ | ร้อง | ทั้ง | สาม | | ค่าคุณธรรมนิยม
| ทั้ง | สาม | ศาล | ให้ | เป็น | พบ |

D: พืพากษา | กลับ | | ให้ | ยกฟ้อง | | ค่าคุณธรรมนิยม | ทั้ง | สาม | ศาล | ให้ | เป็น | พบ |

$$\begin{aligned} ROUGE - L &= \frac{7}{16} \\ &= 0.437 \end{aligned}$$

ดังนั้นค่าความระลึกของ ROUGE-L มีค่าประมาณ 0.437